

Божидар ТИМОТИЈЕВИЋ

ЗВЕЗДО, ИМЕ МОЈЕ МАШТЕ

(тринаест лирских песама)

Путем оних зелених шума

*Путем оних зелених шума,
оних знаних по сну.*

*Путем оних спомена тајних
у времену злу.*

*Путем оних сенки немарних
што несташе на дну.*

*Путем оних речи нехајних
речених у несну.*

*И само до тих звезда бескрајних
– даље не могу!*

Слуга ветрова

*Склони ме у своје срце, о божанствено лето,
јер ја сам Агатон онај несазнајни, онај
што ветрове обара у своју корист а слугом
њиховим назива своје лагане, своје
на смрт уморне очи.*

Отпуштене звезде

*Зашто сте отпустили звезде!
У наше време оне су биле важне:
у густом јулу ил у белом јануару
оне су нам биле једини непогрешиви
небески путокази до нас самих.*

Песма

*О песмо,
изведи ме на улицу
или ме сахрани
у своју маглену гробницу.*

Похвала смрти

*О смрти,
што у срце нам улазиш
вазда непосредно,
какву хвалу да измислим
твојој бесмртности?!*

О кћери љубави

*О кћери љубави, о дуго спомење,
руке у ми празне, мраморно камење.*

*О пустињска ружо у погубном цвату,
о душо струњена у пешчаном сату.*

*Непрестани дару у престалом дану,
тек у теби спознах свих живота ману.*

Загрли моје стабло

*Загрли моје стабло –
чућеш: како шума расте.*

*Загрли моје стабло –
заноћиће море у гимназијским рукама . . .*

Расло је дрво

*Иза твоје главе било је дрво,
да ли си га чула када је израсло?*

*И у време и у невреме,
у јутро, подне, поноћ или вече
расло је стрпљиво као дете у теби.*

Јелена

*Земљо,
поврати ми онај танани раст
да сретнем опет Јелену
у школском звону,
у боровини,
у срсноногом касу на ивици неба,
па да запитам колена њена
да ли је још увек
Јелена.*

Јесења балада о љубави

*Зелене ме оне воћке
ко трулину сада снују;
Сунце с неба твојој деци
златно писмо златом пише,
а ја овде, у бесчују,
од спомена они давни
будно лишће за доручак
с месом својим грким кљујем
а за ручак усне твоје
одгладујем, одгладујем.*

*Свуда лутам, свуда питам:
шта ли раде очи твоје,
да ли небо запаљују,
да ли рућу зору кују
ил пролеће залућују?*

*Свуда лутам, свуда снујем,
и робујем, и гробујем:
срце твоје од маглине
откивам и нежно кујем,
ал магла се не радује,
мисли твоје земљом пишем,
а земља ми не верује . . .*

Око

*Има неко чудо сјајно
у очима тим,
чудо чарно и бескрајно –
и дању га сним.*

*Има нека зрака плавна
у погледу том,
снага Сунца буде тавна
кад се сретне с њом.*

*Има једно око смолно,
пуно небеса,
у том небу нешто болно,
моја болест сва.*

Гори људско царство

*Горела је шума,
и гнездо у шуми,
и птица у гнезду
и у птици небо.*

Горело је Царство.

Звездо, име моје маште

*Звездо, име моје маште,
гориш и не хајеш
што те многи мотре.*

*Украшиће те једном, откривена звездо,
умножиће једном неко твоје моћи
за циљеве своје непролазне ноћи!*